

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku H. B. , M. K. , K. L. , M. L. , W. L. i P. L.
przy uczestnictwie S. A. , J. K., Miasta W., E. P., Z. S. , Skarbu Państwa -
Prezydenta m. W., M. U. , K. W., M. W., S. W.
i N. U.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki J. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. zasądza od uczestniczki J.K. na rzecz uczestników M.W., S.W., N.U. i K.W. kwoty po 900 zł (dziewięćset złotych) na rzecz każdego z tych uczestników tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestniczka J.K. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 grudnia 2015 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 10 grudnia 2013 r., którym Sąd Rejonowy m.in. stwierdził, że z dniem 8 lutego 2008 r. K.W. nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w W., stanowiącej działkę nr [...] o powierzchni 7709 m², natomiast wszystkie pozostałe wnioski o stwierdzenie zasiedzenia tej nieruchomości oddalił. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę postanowienia Sądu pierwszej instancji i stwierdzenie zasiedzenia spornej działki nr [...] o powierzchni 7709 m² przez J. K., T. L. , K. L. , P. L. , W. L. , M. L., H. B., M. K., M. W. i S. W. według przysługujących im udziałów w oparciu o złożone do akt postanowienia o nabyciu spadku albo o oddalenie wniosku o zasiedzenie w całości.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, gdyż „...niejednokrotnie zdarzają się sytuacje, z których wynikają wątpliwości dotyczące zachowania następcy prawnego jednego ze współposiadaczy samoistnych,

zwłaszcza w przypadku, gdy ma ono miejsce bezpośrednio po jego śmierci...”. „...W szczególności wiele wątpliwości budzi sposób zmanifestowania zmiany zakresu i charakteru posiadania ze współposiadania na posiadanie *cum animo rem sibi habendi* w momencie śmierci poprzednika prawnego, który władał nieruchomością w imieniu własnym oraz pozostałych współposiadaczy...”. Poza tym złożona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „...podniesione w niej podstawy kasacyjne – zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego przez Sąd drugiej instancji, doprowadziły w rezultacie do wydania wadliwego orzeczenia, które w ocenie skarżącej – w sposób rażący narusza prawo...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie tego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Zasygnalizowane przez skarżącą zagadnienie prawne nie stanowi *novum*, gdyż było już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Przykładowo tylko można tu wskazać na uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1956 r., III CO 38/55 (OSNCK 1956, nr 3, poz. 88) i z dnia 26 stycznia 1978 r., III CZP 96/77 (OSNCP 1978, nr 11, poz. 195) oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1997 r., II CKN 408/97 (OSNC 1998, nr 4, poz. 61), z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1009/00 (nie publ.), z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CK 476/02 (nie publ.), z dnia 7 stycznia 2009 r., II CSK

405/08 (nie publ.), z dnia 29 stycznia 2010 r., III CSK 300/09 (nie publ.), z dnia 4 marca 2011 r., I CSK 352/10 (nie publ.), z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CSK 184/10 (OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 24), z dnia 2 marca 2012 r., II CSK 249/11 (nie publ.), z dnia 2 kwietnia 2014 r., IV CSK 412/13 (nie publ.), z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 324/13 (nie publ.), z dnia 5 listopada 2014 r., III CSK 280/13 (nie publ.), z dnia 30 stycznia 2015 r., III CSK 179/14 (nie publ.), z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 251/14 (nie publ.) i z dnia 25 listopada 2015 r., IV CSK 87/15 (nie publ.). Skarżąca nie przytoczyła argumentów jurystycznych przekonujących o potrzebie zajęcia przez Sąd Najwyższy po raz kolejny stanowiska w tej kwestii.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurystycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, nie są nimi bowiem argumenty mające uzasadniać podstawy kasacyjne.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 5 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

(Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).